

млината, съпроводена отъ дветѣ жени, които бързо прип-
каха край нея.

— Свети Димитре чудотворецъ и ти пречиста Влади-
чице наша! До сега не бѣхме имали такъвъ високъ гостъ
въ нашата млина — мълвѣше жената, цѣла заруменѣла и
изпотена отъ вълнение. — Горане, вържи кучетата, Мом-
чула, извести на баща си!

Тя изтича напредъ, разтвори широко вратата, по-
клони се доземи.

— Бъди добре дошла! — и се залута нѣкъде да
приготви малка закуска.

— Къде е болниятъ ти баща? Искамъ да го видя —
каза Мария на момичето, докато едно отъ малкитѣ му
братчета разхождаше коня изъ двора.

Дветѣ влѣзоха въ една бедна гола стая, пълна съ
брѣмчаци мухи и прашенъ въздухъ. Подътъ бѣ посланъ
съ неравни, разкъртени плочи. Низкиятъ дървенъ таванъ
бѣ прогнилъ и почернѣлъ отъ дима на огнището.

По стениѣ бѣха накачени щитове, лѣкове, мечове —
ценна плячка отъ стари победни битки.

Въ лѣво подъ прозореца, лежеше сухъ, мургавъ
мжжъ, съ кестенява брада и свѣтли очи. Като видѣ знат-
ната посетителка, той понечи да се вдигне на лакетъ, кимна
съ глава. Сламеникътъ подъ него зашумоли отъ усилието
му да се изправи.

Мария му направи знакъ да лежи спокойно.

— Добре си ни дошла, свѣтла болярко... Пазилъ те
Господь отъ доброненавистъ и вълшебство...

— Добре съмъ те заварила, жрънкарьо, — каза
кротко тя и седна връзъ едно малко трикрако столче край
ложето му.

— Залутахъ се изъ забѣла по единъ глиганъ, та
загубихъ глотата си...

— Ами глиганътъ какво стана? — попитаха любо-
питно, въ единъ гласъ, ранениятъ и дъщеря му.

— Лежи подъ единъ джбъ, около двеста стѣпки на-
далечъ отъ мѣстото гдето срещнахъ Ракида — каза Ма-
рия, като погледна засмѣна девойката. — Изъ лѣтя все